

Arrest

nr. 154 279 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig van Jerevan. U bent religieus gehuwd met T. L. (...) (OV 7.999.183) op 19/11/2010.

U verklaarde dat u op 10/01/2012 werd opgebeld en gevraagd om naar uw werk, bij de firma Lus Astegh, te komen. Daar kreeg u te horen van V. (...), een leidinggevende, dat uit hun documenten zou blijken dat u drank zou hebben ontvreemd en dat u hen 15 miljoen dram schuldig bent. Documenten werden u getoond waarop u zag dat uw handtekening was vervalst. U legde hen uit dat u deze documenten niet had ondertekend. Gedurende een maand nadien trachtte u bij alle leveranciers langs te gaan om de leveringslijsten te controleren om zo uw onschuld aan te tonen. U ging eind januari 2012 naar het werk terug om te zeggen dat u alles had gecontroleerd met de winkels en dat hun documenten

niet klopten. Op 5/02/2012 werd u opnieuw opgebeld en gevraagd om naar het werk te komen. Daar herhaalde u dat u de beschuldigingen niet geloofde en dat u vermoedde dat u er ingeluisd werd. U zou met de beste wil nooit het geëiste bedrag kunnen betalen. Toen u die dag tegen de avond aan uw appartementsgebouw aankwam spraken 3 personen, lijfwachten van V. (...), u aan. Ze vroegen of u D. (...) was waarop u bevestigend antwoordde. U werd door deze mannen geslagen en verloor het bewustzijn. Pas in het ziekenhuis kwam u terug bij. In het ziekenhuis werd u door de politie over het voorval ondervraagd. U werd gedurende een maand verzorgd in het ziekenhuis en op 10/03/2012 mocht u naar huis. Een paar dagen later kreeg u opnieuw bezoek van deze lijfwachten. Zij eisten dat u uw schulden zou vereffenen tegen het einde van de maand, anders zou u uw appartement op hun naam moeten zetten. U deed na dit bezoek beroep op de politie van Avan waar u een klacht indiende. De politie van Avan ondernam echter niets. Omdat u niets hoorde van de politie van Avan, ging u naar het politiekantoor van Kentrum waar u eveneens een klacht indiende. De politie van Kentrum riep u de volgende dag al op voor verhoor en van hen kreeg u te horen dat u de schuldige was en dat uw werkgevers klacht tegen u zouden moeten indienen. U begreep dat u niet kon rekenen op de politie en dat u tegen uw werkgevers niets kon doen. Op 1/04/2012 werd uw echtgenote ontvoerd. U ontving een telefoontje van de medewerkers van V. (...) die dreigden dat u uw vrouw nooit meer zou zien als u niet uw appartement op hun naam zou zetten. U moest naar het centraal notarieel kantoor gaan te Baghranyan waar u een oudere vrouw genaamd H. S. (...) zou ontmoeten. Op haar naam moest u het appartement zetten. Daar u geen woning meer had ging u wonen in het appartement van uw buurvrouw voor een tijdje. Op 5/4/2012 werd uw vrouw vrijgelaten. Om een registratieadres te hebben, liet u zich registreren op het appartement van uw broer. Begin mei 2012 kreeg u, in het appartement van uw buurvrouw, opnieuw bezoek van de handlangers van V. (...). U vernam van hen dat uw appartement onvoldoende waarde had om de openstaande schuld in te lossen en dat u hen nog 5 miljoen dram schuldig was. U kreeg tot het eind van de maand de tijd om het verschuldigde bedrag cash te betalen ofwel het appartement waar u was gedomicilieerd door hen te laten verkopen om zo aan de 5 miljoen dram te komen. Ze eisten jullie paspoorten op als borg en ook uw lijsten van het werk werden in beslag genomen. De volgende dag vertrokken jullie uit het appartement en gingen jullie naar het dorp Dgher, waar jullie onderdoken bij de grootouders van een vriend. Op 13/08/2012 verliet u Armenië. Uw echtgenote bleef in Dgher achter omdat jullie onvoldoende financiën hadden om samen te vertrekken. U reisde met de auto van Armenië naar Kaliningrad. Daar werden valse documenten geregeld om zo de Europese Unie binnen te komen. Op 17/11/2012 kwam u de Europese Unie binnen. U verklaarde dat u op 30/11/2012 in België toekwam. Uw echtgenote ondervond ondertussen geen problemen in Armenië. Op 30/12/2013 wordt uw schoonvader mishandeld omdat men zocht achter u en uw vrouw. Op 1/10/2014 verliet uw echtgenote Dgher en reisde via Soghi, Riga naar België. Twee jaar na uw vertrek uit Armenië, op 22/12/2014, diende u samen met uw echtgenote een asielaanvraag in.

Ter staving van jullie huidige asielaanvraag legden u en uw vrouw volgende documenten voor: uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte en deze van uw vrouw, diploma's van u en uw vrouw, een Armeens medisch attest van de ziekenhuisopname van uw vrouw d.d. 24/11/2014, Belgische medische attesten d.d. 4/03/2015, d.d. 28/03/2015 en 14/04/2015 en een medisch certificaat in kader van humanitaire regularisatie d.d. 17/02/2015.

B. Motivering

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van problemen op uw werk. U werd valselijk beschuldigd drank ontvreemd te hebben en u was uw werk, de firma Lus Astegh 15 miljoen dram schuldig. U werd hierom ineengeslagen, uw vrouw werd ontvoerd en men zette u onder druk om het bedrag te vereffenen. U slaagde er echter niet in, ook na overdracht van uw appartement, om het volledige bedrag te vereffenen (CGVS Davit 09/02/2015 p. 13, 14, 20-25). Na de gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag, dient echter vastgesteld dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient beschouwd te worden.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw reisroute aannemelijk te maken. U verklaarde dat u op 13/08/2012 Armenië verliet, en met de auto naar Kaliningrad bent gereden. U had de reis met één personenwagen afgelegd zonder enige reisdocumenten. Pas in Kaliningrad werden er iets geregeld zodat u naar Europa kon reizen. U benadrukte dat u geen paspoort had. U vertrok pas op 17/11/2012 met de auto richting Europa. U kon niet aangeven of u nu via Polen of Litouwen de Europese Unie was binnengekomen (CGVS Davit 09/02/2015 p. 17, 18; 20/04/2015 p. 4, 5). Toen u gewezen werd op het feit dat men enkel met de auto Kaliningrad kan binnen komen via Polen of Litouwen (Europese landen), antwoordde u dat u het niet wist hoe ze u tot Kaliningrad hadden gebracht. Het was de eerste keer dat u Armenië verliet. U had voor 13/8/2012, op toeristische reizen naar Georgië en Rusland (in de periode voor 2005) na, nooit meer Armenië verlaten. Toen opgemerkt werd dat het wel merkwaardig was, als het de bedoeling was om naar de Europese Unie te reizen (familie in België), dat u eerst via Polen of Litouwen de Europese Unie binnenreed om vervolgens de Europese Unie opnieuw te verlaten door naar Kaliningrad door te reizen zodat men daar iets kon regelen om de

Europese Unie binnen te komen, herhaalde u dat u niet weet via welke route ze naar Kaliningrad zijn gereden. U stelde dat als het via de Europese Unie was, dan zouden ze u uiteraard niet terug buiten de Europese Unie hebben gebracht om zo naar België te reizen (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 17, 18; 20/04/2015 p. 4, 5). Uw verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Het is weinig aannemelijk dat men u, als u eindbestemming België hebt, eerst met de auto illegaal de Europese Unie binnenbrengt (Oblast Kaliningrad is een Russische enclave omsloten door de zee, Litouwen en Polen), vervolgens de Europese Unie verlaat, de Russische enclave binnenreist om daar uw illegale reis naar de Europese Unie te regelen. Uw uitleg dat u niet weet hoe u Kaliningrad bent binnenkomen en dat u vermoedt dat u niet via de Europese Unie naar daar was gereisd, strookt niet met de geografische realiteit. Deze ongeloofwaardige reisroute is zwaarwichtig, gezien de verdere onderstaande vaststellingen.

U verklaarde verder dat u van Armenië naar België bent gereisd zonder uw Armeens paspoort. Uw paspoort en ook dat van uw echtgenote werden door de lijfwachten van V. (...) begin mei 2012 afgenomen zodat u de overgebleven schuld (5 miljoen dram) nog zou vereffenen (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 12, 14, 18). Verder verklaarde u dat u met uw Armeens paspoort na 2005 nooit meer Armenië had verlaten (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 17; 20/04/2015 p. 4, 5). U gaf bovendien aan dat in uw Armeens paspoort geen visa stonden (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 15). Echter uit informatie beschikbaar in uw administratief dossier blijkt dat u op 29/07/2012 (nog voor u beweerde Armenië te hebben verlaten) door de politie zone Luik werd opgepakt naar aanleiding van diefstal, drug en wapenbezit. U werd overgebracht naar het gesloten opvangcentrum te Merksplas waar volgende documenten in bewaring werd gehouden: uw originele Litouwse verblijfsvergunning geldig van 23/12/2011 tot 23/12/2012, uw origineel Armeens paspoort geldig van 31/02/2008 tot 31/03/2018 en uw origineel rijbewijs. Op basis van de stempels in uw Armeens paspoort kan afgeleid worden dat u op 22/06/2011 en op 2/12/2011 Armenië legaal hebt verlaten. U kwam Litouwen binnen op 22/06/2011 en op 2/12/2011. U slaagde er in een Litouwse verblijfsvergunning te bemachtigen geldig voor een jaar. U werd geconfronteerd met de kopieën van uw origineel Armenië paspoort en visa in het administratief dossier en met het vermoeden dat u reeds in 2011 Armenië had verlaten, waarop u zei dat het onmogelijk was. U stelde dat het misschien een kopie was, dat uw zus had ingediend. Origineel was onmogelijk. U kon zich niets herinneren van 2011. U kon niet zeggen wie dat zo had geregeld. U had maar 1 kaart gekregen die ze achteraf hadden afgenomen. De foto op het visum is het uwe bevestigde u, maar u wist niets van een visum af. Misschien hadden ze dit aan uw familie gegeven. U kon er nu niets over zeggen (CGVS D. (...) 20/04/2015 p. 21, 22). Deze uitleg weerlegt de informatie in het administratief dossier niet, met name dat uw origineel Armeens paspoort werd in beslag genomen en bewaard op 29/07/2012 in het CIM te Merksplas.

Omwille van uw ongeloofwaardige reisroute, omwille van uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw Armeens paspoort, omwille van uw bedrieglijke verklaringen over het tijdstip van het verlaten van uw land van herkomst, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u pas in augustus 2012 Armenië hebt verlaten. Uit deze informatie blijkt dat u sinds december 2011 Armenië verliet. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas, met name dat u in de periode januari 2012 tot uw vertrek augustus 2012 (periode na uw vertrek) problemen ondervond op uw werk omdat u valselijk werd beschuldigd van drank te hebben ontvreemd en u hen een aanzienlijk bedrag schuldig was.

Deze vaststelling wordt bovendien ondersteund doordat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

U verklaarde zowel op het gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken op 19/01/2015 als op het op het gehoor voor het Commissariaat-generaal in februari 2015 dat u op 5/02/2012 in het ziekenhuis werd opgenomen, voor een maand. Uw verblijf in het ziekenhuis duurde tot 10/03/2012 expliciteerde u in beide gehoren (CGVS D. (...) vragenlijst pt. 3.5; CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 22). Op het gehoor in april 2015 beweerde u dat uw verblijfsduur in het ziekenhuis ongeveer 2 weken was, 10 dagen. U kon zich niet meer herinneren op welke dag u het ziekenhuis verliet, half februari 2012 (CGVS D. (...) 20/04/2015 p.13, 14, 15, 20). U werd gewezen op uw, in vorige gehoren, afgelegde verklaringen over uw verblijfsduur in het ziekenhuis. U reageerde hierop door te vragen of er men nu echt zocht naar iets om te zien of u had gelogen. U had al gezegd dat u zich weinig herinnert. U wist niet meer wat u daarstraks had gezegd. U herinnert zich dat het enkele weken was, maar u herinnert niet de datum in maart (CGVS Davit 20/4/2015 p. 20). Uw uitleg overtuigt niet. Van een persoon die beweert een tijd in het ziekenhuis te hebben verbleven naar aanleiding van een aanval op hem, kan verwacht worden dat hij deze tijdsduur zich doorheen de verschillende gehoren coherent kan duiden, te meer daar hij zeer nadrukkelijk kon weergeven op welke datum hij het ziekenhuis verliet. Ruim één maand enerzijds, en 10 à 14 dagen anderzijds, zijn niet coherent.

Verder verklaarde u op het gehoor in april 2015 dat u slechts twee maal werd opgebeld door uw werk, met name op 10/01/2012 en op 5/02/2012. Voor de rest had u geen contact met hen stelde u (CGVS D. (...) 20/04/2012 p. 11, 12, 15, 21). Uw echtgenote verklaarde op het gehoor van 9/02/2015 dat u

geregeld door uw werk werd opgebeld met dreigementen. Zij merkte op dat u bijna elke dag werd gebeld (CGVS L. (...) 09/02/2015 p. 4, 6, 8). U werd geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote waarop u aangaf dat uw vrouw het misschien zo had ervaren omdat u constant aan het bellen, praten en rekenen was. Uw vrouw was bang en heeft het zo ervaren. Uw vrouw vertelt nu soms dingen die eerder haar verbeelding zijn. Misschien had ze schrik of had ze het gedroomd dacht u. Het zijn zaken die niet stroken met de realiteit (CGVS D. (...) 20/04/2015 p. 21). Uw uitleg overtuigt niet en weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Uw vrouw gaf duidelijk aan dat u meermaals werd gebeld met bedreigingen. Het is redelijk te verwachten dat uw echtgenote weldegelijk het onderscheid kan maken tussen dreig telefoons en uw eigen telefonische gespreken.

Ook over de wijze hoe u naar het notarieel kantoor ging om uw woning over te dragen zijn uw verklaringen onderling tegenstrijdig. U vertelde voor de dienst Vreemdelingenzaken het volgende: "Op 3/04/2012 zijn de mannen opnieuw bij mij gekomen en zijn wij samen naar de notaris gestapt om mijn appartement op hun naam te zetten" (CGVS D. (...) vragenlijst pt 3.5). Voor het Commissariaat-generaal merkt u op dat u op 2 april werd opgebeld en dat ze zeiden op wiens naam u het appartement moest zetten en met wie u naar de notaris moest gaan. U verwees naar S. (...) die u de volgende dag bij de notaris zou ontmoeten en op haar naam hebt u uw appartement overgedragen. U ging alleen naar de notaris en daar ontmoette u S. (...) (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 24, 25; 20/04/2015 p. 16, 21). Geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende u dat u dit had gezegd. Men had het dan fout verstaan of fout genoteerd. U had dat niet verklaard. U stelde dat u zich nog heel goed kon herinneren waar en wat u allemaal had verklaard (CGVS D. (...) 20/04/2015 p. 21). Het ontkennen van uw verklaringen weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Uw verklaringen in de vragenlijst CGVS zijn duidelijk. Bovendien gaf u aan uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken correct waren genoteerd. Alles wat u had gezegd was vermeld, merkte u op (CGVS D. (...) 09/02/2015 p. 3).

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden over essentiële elementen uit uw asielrelaas, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat u die beweerde in 2012 in België te zijn toegekomen, pas op 22/12/2014 voor het eerst een asielaanvraag indiende. U legde uit dat op advies van uw advocaat(en) u besloot om niet alleen, zonder uw vrouw, asiel aan te vragen. Bovendien vereiste uw psychologische toestand een behandeling die volgens u voorrang had (CGVS 09/02/2015 p. 19; 20/04/2015 p. 19). Deze verschoningsgronden zijn niet overtuigend. Los van het opmerkelijke feit dat meerdere advocaten u zouden aangeraden hebben te wachten met een asielaanvraag tot uw vrouw (waarvoor u geen indicatie had wanneer ze zou komen), moet opgemerkt worden dat een behandeling voor uw psychische problemen een asielaanvraag niet in de weg staat. Beiden kunnen opgestart worden in een zelfde periode. Deze lange wachttijd voor u een asielaanvraag indiende, is dan ook een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de geloofwaardigheid van uw geschetste vervolging.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, jullie diploma's, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Het Armeens medisch attest van de ziekenhuisopname van uw vrouw d.d. 24/11/2014 vermeldt dat uw echtgenote werd gehospitaliseerd van 20/03/2014 tot 24/03/2014 te Jerevan wegens meerdere gezondheidsklachten na de plotse dood van haar moeder. Dit medisch attest wordt niet betwist. De medische attesten d.d. 4/03/2015, d.d. 14/04/2015 werden voorgelegd ter ondersteuning van de redenen waarom u en uw echtgenote niet op de gehoren aanwezig konden zijn. Het medisch attest van 4/03/2015 geeft zeer kort weer dat u psychiatrisch gevolgd wordt wegens chronische angst en depressie, te samen met een type van PTSD. Het attest maakt melding van geheugenverlies en van concentratiemoeilijkheden die worden veroorzaakt door zijn stoornissen. Ook het medisch certificaat in kader van humanitaire regularisatie d.d. 17/02/2015 geeft kort deze diagnose weer. Wat betreft deze medische attesten dient opgemerkt dat nergens uit de attesten blijkt dat deze diagnose gestoeld werd op een grondige analyse van uw psychische problemen of dat deze psychische stoornissen problemen zouden veroorzaken tijdens de gehoren. Vastgesteld kan worden dat uit analyse van de gehoorverslagen blijkt dat u in staat was zeer uitgebreid, gedetailleerd en coherent te antwoorden op de gestelde vragen tijdens de opeenvolgende gehoren. Nergens uit de verschillende gehoorverslagen komt naar voor dat uw psychische stoornissen u niet in staat stelden om adequaat te reageren op de gestelde vragen. Bovendien verklaarde u op het gehoor in april 2015 dat u zich nog heel goed kon herinneren waar en wat u allemaal had verklaard (CGVS Davit 20/04/2015 p. 21). Het medisch attest van 28/03/2015 vermeldt dat uw echtgenote hepatitis c heeft opgelopen, wat niet in vraag wordt gesteld. De attesten d.d. 14/4/2015 laat weten dat de vermoedelijke bevallingsdatum van uw echtgenote 3/07/2015 is en dat uw echtgenote voor de duur van haar zwangerschap moet rusten. Ook deze attesten worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel en van het rechtsbeginsel dat een eerlijk proces waarborgt. Verzoekende partij meent tevens dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout maakt.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Bovendien moet luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoekende partij op generlei wijze verduidelijkt waarom de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 6 EVRM en waarom in onderhavige asielprocedure het recht op een eerlijk proces niet zou zijn geëerbiedigd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat zij door de bedreiging in haar land op het ogenblik dat zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten zich niet heeft beziggehouden met het verzamelen van documenten die haar relaas aantonen. Verzoekende partij herinnert eraan dat de bewijslast inderdaad berust bij haar zelf, doch *“het bijbrengen ervan redelijk en evenredig moet worden beoordeeld rekening houdend met de zeer bijzondere toestand waarin zich een vluchteling bevindt”*.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat voormeld verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar verzoekende partij niet wordt verweten haar asielaanvraag niet te hebben ondersteund met de nodige documenten.

2.2.6. Aangaande het summier hernemen van het asielaanvraag in haar verweer bemerkt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Betreffende het verweer van verzoekende partij dat de vastgestelde *“tegenstrijdigheden miniem zijn en de geloofwaardigheid van het relaas niet aantasten”* oordeelt de Raad dat het louter minimaliseren van de vaststellingen van verwerende partij en het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij geen weerlegging inhouden van de uitgebreide en concrete motivering van verwerende partij die doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden uiterst wezenlijke elementen betreffen van het voorgehouden asielaanvraag, in het bijzonder het verblijf in het ziekenhuis na te zijn aangevallen door de lijfwachten van V., de frequentie van de bedreigingen en de wijze waarop naar het notarieel kantoor werd gegaan om de woning over te dragen teneinde de schuld af te lossen, en derhalve terecht doet besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het beweerd asielaanvraag. Verzoekende partij doet niet de minste poging deze tegenstrijdigheden *in concreto* te weerleggen.

2.2.8.1. Betreffende de motivering aangaand het ongeloofwaardig bevinden van de reisroute en het tijdstip van het verlaten van het land van herkomst betoogt verzoekende partij het volgende:

“Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij Armenië een eerste maal verliet in december 2011 om naar Litouwen te gaan waar hij een geldige verblijfstitel had bekommen tot 23 december 2012. Hij is echter niet in Litouwen gebleven. Hij is teruggekeerd naar Armenië waar hij werk vond in januari 2012. Zijn persoonlijke problemen begonnen in januari 2012. Hij was dus wel degelijk in Armenië. Uiteindelijk is hij in België aangekomen op 6 december 2012 en heeft een aankomstverklaring afgelegd op 18 december 2012.”

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat voormeld verweer op zich eveneens volstrekt ongeloofwaardig is en derhalve de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielaanvraag verder bevestigt. Immers is het onmogelijk dat verzoekende partij pas op 6 december 2012 in België is aangekomen daar uit het rapport van de controle van een vreemdeling (administratief dossier, stuk 23, documenten buiten de asielpcedure) blijkt dat verzoekende partij reeds op 29 juli 2012 om 12u40 door de politie van Luik werd aangehouden op basis van diefstal, drugsbezit en wapendracht.

2.2.9. Betreffende de psychische problemen die de onnauwkeurigheden in haar relaas zouden verklaren, aldus verzoekende partij, beperkt verzoekende partij zich louter te verwijzen naar het door haar reeds eerder bijgebrachte medisch attest van 4 maart 2015. De Raad stelt vast dat verwerende partij dit attest in overweging heeft genomen en desbetreffende uitvoerig motiveert waarom dit medisch

attest geen verschoningsgrond uitmaakt voor de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden. Verzoekende partij laat na deze motivering op zich te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

2.2.10. Waar verzoekende partij ter verschoning van de tegenstrijdigheden ten slotte herinnert aan het feit dat haar echtgenote, die toen 24 weken zwanger was, tijdens het verhoor van 27 maart 2015 onwel werd en moest worden weggebracht waardoor zij niet kon worden gehoord, eraan toevoegend dat zij zelf wel werd gehoord doch zeer bezorgd was om de toestand van haar echtgenote, wijst de Raad erop dat ook dit verweer een leugenachtig karakter vertoont. Immers blijkt uit het gehoorverslag van 27 maart 2015 (administratief dossier, stuk 9) dat de echtgenote van verzoekende partij ingevolge ernstige pijn in de buik door de ambulance werd meegenomen waarbij verzoekende partij haar vergezelde. Dit gehoorverslag vermeldt letterlijk: *“Werd besloten om het gehoor van mevrouw af te sluiten en Az ook niet te horen”*. Noch verzoekende partij, noch haar echtgenote werden op 27 maart 2015 door verwerende partij gehoord. Zoals blijkt uit het administratief dossier en de vermeldingen in de bestreden beslissing werd verzoekende partij enkel gehoord op 9 februari en 20 april 2015. De gemoedstoestand van 27 maart is derhalve irrelevant voor de beoordeling van de verklaringen afgelegd op 9 februari en 20 april.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT